

Sygn. akt II AKa 185/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA – Jerzy Leder (spr.)

Sędziowie: SA – Katarzyna Capałowska

SA – Ewa Jethon

Protokolant st. sekr. sąd. Marta Kamińska

przy udziale prokuratora Stanisława Wieśniakowskiego

po rozpoznaniu w dniu 19.04.2022 r.

sprawy oskarżonych:

1. *Ł. S., ur. (...) w S., syna S. i E. z domu Ś.,*

oskarżonego z art. 55 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu sprzed dn. 8 czerwca 2010 r w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

1. *K. O., ur. (...) w N., syna M. i W. z d. D.,*

oskarżonego z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 242 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 15 stycznia 2021 r., sygn. XVIII K 167/19

I. zaskarżonym wyrok wobec Ł. S. i K. O. utrzymuje w mocy.

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz: adw. P. K. – Kancelaria Adwokacka w W. 600 zł plus 23 % podatku VAT za obronę z urzędu oskarżonego K. O. w postępowaniu przed Sądem Apelacyjny w Warszawie;

III. zwalnia obu oskarżonych od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE	

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 185/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 15 stycznia 2021 r., sygn. XVIII K 167/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca oskarżonego (Ł. S. i K. O.)

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości wobec oskarżonych Ł. S. i K. O. (apelacja obrońcy Ł. S.; apelacja obrońcy K. O. co

	do czynu z pkt. III aktu oskarżenia)	
# w części	#	co do winy
#	co do kary (apelacja prokuratora; apelacja obrońcy K. O. co do czynu z pkt. IV aktu oskarżenia)	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	Uchylenie – Apelacja obrońcy Ł. S. – jako wniosek ewentualny.	#	Zmiana – apelacje obrońców oskarżonych i prokuratora

- **Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

		-----	-----		

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	Z uwagi na charakter orzeczenia sądu ad guem, wynikający z wzorowego wręcz procedowania a następnie bezbłędnego, bo spełniającego wszystkie wymogi art. 424 § 1 k.p.k., uzasadnienia sądu ad guo, rozważania sądu apelacyjnego mogą ograniczyć się do kilku kwestii o charakterze podstawowym, odnoszących się do istoty zarzutów skarg apelacyjnych.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie poruszano problematykę wymogów, jakie w świetle art. 457 § 3 k.p.k. musi spełniać uzasadnienie sądu odwoławczego oraz skutków, jakie wywołuje nieprawidłowe sporządzenie tego dokumentu (zob. np. wyrok z dnia 8 marca 2007r., V KK 167/06, LEX nr 260705). W szczególności wskazywano, że w zakresie szczególności uzasadnienia sądu ad guem obowiązek ten jest zależny, z jednej strony, od zawartości uzasadnienia sądu ad guo, z drugiej zaś, od wartości argumentacji skargi apelacyjnej. Dopuszczalne jest w praktyce (a w niektórych przypadkach wręcz pożądane – jak w rozpoznawanej sprawie) postępowanie sądu guem, polegające na odwoływaniu się w motywach orzeczenia do stanowiska zawartego w uzasadnieniu wyroku sądu ad guo (zwłaszcza wówczas, gdy zarzuty apelacji i uzasadniające je wywody stanowią dowolną polemikę ze stanowiskiem sądu meriti), nie oznacza to jednak całkowitej rezygnacji z przytoczenia jakichkolwiek konkretnych argumentów, w tym choćby mających odniesienie do wywodów sądu pierwszej instancji.

Odnosząc się do skarg obrończych i prokuratora, wskazać należy, że argumenty zawarte w tych apelacjach uznać należy za nietrafne a apelacje za niezasadne. Na wstępie stwierdzić należy, że sąd okręgowy w staranny i wnikliwy sposób przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie, a każdy z ujawnionych w toku przewodu sądowego dowodów poddany został wszechstronnej analizie. Ocena ta uwzględnia wzajemnie odniesienia

zasadne

częściowo zasadne

niezasadne

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

poszczególnych dowodów, czy wręcz zmieniający się kształt dowodu w trakcie trwania postępowania, respektuje jednocześnie dyrektywy zawarte w art. 7 k.p.k., biorąc pod uwagę każdorazowo wskazania wiedzy, reguły logicznego rozumowania i zasady doświadczenia życiowego. Ocena dokonana przez sąd I instancji, której szczegółowy wyraz znalazł się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, uznana być zatem musi za ocenę swobodną, o której mowa w art. 7 k.p.k. i jako taka pozostaje pod ochroną tego przepisu. Kontrola apelacyjna nie wykazała, aby sąd okręgowy przekroczył granice swobodnej oceny dowodów w kierunku oceny dowolnej; nie stwierdzono też w rozumowaniu tego sądu, przedstawionym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w sposób odpowiadający wymogom określonym w art. 424 k.p.k. lub błędów o charakterze logicznym lub faktycznym, które mogłyby stanowić podstawę ewentualnych korekt wyroku.

Po tych uwagach o charakterze ogólnym, pora przejść do rozważań szczegółowych związanych z koniecznością ustosunkowania się do zarzutów i wniosków apelacji.

Zarzut z pkt. 1 apelacji obrońcy Ł. S. – obraza przepisów postępowania karnego, mogąca mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k.:

Niezasadny jest zarzut zawarty w pkt. 1 apelacji obrońcy Ł. S. – obrazy przepisów art. 7 w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez błędną ocenę zeznań J. B., będących – zdaniem skarżącego – w pełnym

wymiarze jedynie pomówieniami (w zakresie w jakim wskazał na działania przypisane Ł. S.), w wyniku czego doszło do uznania ich za wiarygodne, podczas gdy – zdaniem obrońcy – nie spełniają one wszystkich wymogów niezbędnych dla uznania pomówienia za pełnoprawny dowód w sprawie, gdyż nie spełnia wymogu stanowczości, konsekwencji i weryfikowalności. Tak opisany zarzut uznać należy za nieporozumienie i niezrozumienie przez autora apelacji istoty przepisu art. 410 § 1 k.p.k., skoro w apelacji skarżący nie zarzucił, by sąd pominął jakąkolwiek z okoliczności ujawnionych na rozprawie lub by uwzględnił przy wyrokowaniu jakąkolwiek okoliczność nie ujawnioną na rozprawie. Przepisu tego nie można wyklądać w ten sposób, że ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę wyroku muszą być zawsze oparte na wszystkich przeprowadzonych dowodach. Sytuacja taka może bowiem zaistnieć tylko wtedy, gdy wszystkie dowody są niesprzeczne i nie pozwalają na dokonanie niezgodnych ze sobą ustaleń (np. gdy oskarżony przyzna się do popełnienia zarzucanego mu czynu i przyznanie to nie budzi wątpliwości, gdyż znajduje potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym).

Nie można w realiach sprawy dopatrzeć się naruszenia przez sąd okręgowy zasady wskazanej w art. 7 k.p.k., co podnosi autor apelacji odnośnie oceny zeznań świadka koronnego przez uznanie ich za wiarygodne. Przypomnieć należy, że ustalenia faktyczne pozostają pod ochroną zasady swobodnej oceny dowodów, gdy zostały poczynione na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów

natury faktycznej, czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnienie orzeczenia. Taka sytuacja ma właśnie miejsce w rozpoznawanej sprawie.

Całkowicie niezasadny, bo wynikający z nieudolnej próby nadania wyjaśnieniom (przed nadaniem J. B. statusu świadka koronnego), a po nadaniu tego statusu zeznaniom tego świadka jest podjęta przez ww. obrońcę ocena tych dowodów jako pomówienia i związane z takim charakterem dowodu wymogi dla uznania go za pełnowartościowy środek dowodowy. Tymczasem wyjaśnienia i zeznania J. B. należy oceniać jako dostarczone przez świadka koronnego pod kątem ich wiarygodności i przydatności dla ustalenia odpowiedzialności karnej lub jej braku wobec oskarżonego Ł. S.. Skoro sąd pierwszej instancji dokonał wyjątkowo szczegółowej i wszechstronnej oceny tych wyjaśnień i zeznań w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na s. 21 – 29, nie pomijając żadnych istotnych szczegółów i wskazując jednocześnie wszystkie ważne argumenty uzasadniające dokonanie takiej oceny, w konsekwencji której uznał ten dowód za w pełni wiarygodny, a sąd apelacyjny ocenę tę podzielił w pełnym wymiarze, uznając ją za własną, bez potrzeby i konieczności powtarzania i powielania tożsamy argumentów. Podnieść jedynie wypada, co zresztą nie uszło uwadze sądowi pierwszej instancji, że relacje świadka J. B. złożone na okoliczność czynów zarzucanych oskarżonemu S. pośrednio potwierdzają także

wyjaśnienia S., który przyznał, że osobiście przekazał (wg wersji tego oskarżonego sprzedał) J. B. nie mniej niż dziesięć sztuk pojazdów, przy czym transakcje te, wg S., miały być elementem jego działalności związanej właśnie z handlem samochodami. Wg wyjaśnień tego oskarżonego za nabywane od niego pojazdy B. miał płacić zawsze gotówką a nie amfetaminą. Nie sposób wreszcie dostrzec i to, że co najmniej dziwnym i nieprawdopodobnym (przy założeniu uczciwości, legalności i rzeczywistej działalności handlowej Ł. S., aczkolwiek w sensie teoretycznym możliwym) było prowadzenie tego typu działalności przez osobę, która do 2007 roku nie miał prawa jazdy, podczas gdy, posiadanie tego dokumentu z oczywistych względów nie tylko usprawniało by ale i ułatwiało oraz obniżało koszty, gdyby działalność ta była głównym źródłem utrzymania tego oskarżonego.

Zarzut z pkt. 2 apelacji obrońcy Ł. S. – obraza przepisów postępowania karnego, mogąca mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz błędu w ustaleniach faktycznych:

Całkowitym nieporozumieniem jest w konsekwencji zarzut zawarty w pkt. 2 apelacji obrońcy oskarżonego S., a mianowicie obraza przepisów postępowania mogąca mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, to jest art. 7 w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez błędną ocenę zeznań świadka D. G., M. S., M. C., P. W. oraz wyjaśnień oskarżonego Ł. S. w tej części, w jakiej zostały uznane za niewiarygodne w wyniku uznania, iż depozycje J. B. zasługują na wiarę, co

doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych w zakresie transakcji dotyczących sprzedaży przez Ł. S. pojazdów, jak również charakteru i roli oskarżonego, świadomości oskarżonego, a co za tym idzie w efekcie błędnego przypisania oskarżonemu zarzucanych mu czynów. Do zeznań ww. świadków i wyjaśnień Ł. S. odniósł się sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na s.37 – 38 wskazując argumenty z powodu których uznał je za niewiarygodne. Także co do tych dowodów sąd apelacyjny w pełni podzielił ocenę sądu meriti, uznając ją za trafną, zasadną zgodną z zasadami logicznego rozumowania, przeto korzystając z ochrony określonej w art. 7 k.p.k. i znajdującą potwierdzenie w zestawieniu z innymi dowodami obciążającymi, szczegółowo wskazanymi i rozważonymi w uzasadnieniu wyroku w punktach 1.1.1. oraz 1.1.2. a także 2.2., którą – by nie powtarzać tożsamy argumentów - przyjmuje za swoją.

W konsekwencji nietrafny jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych sprecyzowany w ostatnim akapicie zarzutu w pkt 2. Przypomnieć wypada, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, jak wielokrotnie podkreślał Sąd Najwyższy w swoich orzeczeniach, nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu orzekającego, jak to ma miejsce w apelacji obrońcy S., lecz musi zmierzać do wykazania jakich konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Tego warunku skarżący nie spełnił, a sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych opartego na innej ocenie dowodów, niż tej, której dokonał sąd pierwszej instancji, nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych.

Treść art. 410 k.p.k. należy łączyć z nakazem zawartym w art. 424 § 1 k.p.k., który obliguje sąd do wskazania, na jakich oparł się dowodach uznając określone fakty za udowodnione i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Wynika stąd jednoznacznie, że sąd ma obowiązek rozważyć i ocenić wszystkie przeprowadzone na rozprawie dowody, a jeżeli są one sprzeczne, to nie może oprzeć ustaleń na każdym z ujawnionych dowodów i na wszystkich wynikających z nich okoliczności, gdyż prowadziłoby to nieuchronnie do sprzeczności w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę wyroku.

Choć autor apelacji nie sformułował zarzutu obrazy art. 424 § 1 k.p.k. należy podkreślić, że sąd pierwszej instancji sporządził uzasadnienie wyroku odpowiadające wymogom określonym w art. 424 k.p.k. Uzasadnienie wyroku wskazuje bowiem na jakich dowodach sąd oparł swe ustalenia, a zatem dlaczego jedne dowody uznał za wiarygodne, a inne odrzucił, przy czym sąd orzekający z taką samą starannością i dokładnością ocenił zarówno te dowody, które odrzucił, jak i te, na których oparł swoje ustalenia. Nie pominął też sąd rozpoznający sprawę dowodów dotyczących istotnych w sprawie faktów i okoliczności i zajął wobec

nich stosowne stanowisko. Wyjaśnił więc i ocenił w sposób pełny i wszechstronny wszystkie dowody, a takie postępowanie umożliwia odparcie zarzutu przekroczenia przez sąd granic swobodnej oceny dowodów i nie daje podstawy do postawienia słusznego zarzutu sprzeczności ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego. Uzasadnienie zawiera także wyjaśnienie podstawy prawnej zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia i wskazuje, dlaczego dany podgląd prawny sąd uznał za trafny i z jakich powodów, a dlaczego odrzucił inne, rysujące się możliwości zakwalifikowania danego czynu, względnie czynów, z innych przepisów kodeksu karnego a realiach rozpoznawanej sprawy z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Zarzut z apelacji obrońcy Ł. S. – obraza prawa materialnego, tj. art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii:

Niezasadny jest także zarzut obrazy przepisów prawa materialnego a to art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez nieprawidłową wykładnię i uznanie, że okolicznością obciążającą, mającą istotny wpływ na wymiar kary jest znaczna ilość środków odurzających w postaci ***marihuany***, którą przypisano oskarżonemu, podczas gdy stanowi ona znamię czynu, za które został skazany, zatem znamię to nie może być zaliczane do okoliczności obciążających wpływających na wymiar kary oskarżonemu w wyższym wymiarze, gdyż stanowi to dwojakie sanowanie motywu działania sprawcy. Otóż nic bardziej

błędno. Po pierwsze, uwadze skarżącego uszedł fakt, że sąd pierwszej instancji przypisał Ł. S. ... branie udziału w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci **a m f e t a m i n y.....(zob. przypisany czyn w pkt I wyroku)**, a nie jak błędnie czyni to skarżący **marihuanę** (wyboldowanie sądu apelacyjnego). Substancja psychotropowa w postaci amfetaminy ma nieporównanie groźniejsze i szkodliwsze dla zdrowia skutki od marihuany o czym nie trzeba uczestników niniejszego procesu karnego przekonywać. Po drugie, skarżący nie dostrzega, że oskarżonemu sąd przypisał branie udziału w obrocie amfetaminy w ilościach nie mniej niż 15 kg (sic.) w kilku partiach od 1 kg do 6 kg jednorazowo. Stopień społecznej szkodliwości przypisanego czynu jest tym większy, im wyższa jest wartość liczona w gramach, porcjach nie mówiąc o kilogramach obrotu tym środkiem psychotropowym.

Zarzut taki jest uprawniony jedynie wtedy, jak wielokrotnie, z pełną konsekwencją oraz przekonywującą argumentacją wyjaśniał Sąd Najwyższy, gdy ma charakter samoistny, a naruszenie prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu (bądź niezastosowaniu) w orzeczeniu, które jest oparte na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Natomiast jeżeli wadliwość orzeczenia w aspekcie materialno – prawnym jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów postępowania, to nie można takiej sytuacji utożsamiać z obrazą prawa materialnego w rozumieniu art. 438 pkt 1 k.p.k., gdyż

ta może tylko polegać na błędnej wykładni zastosowanego przepisu, zastosowaniu przepisu niewłaściwego, a wreszcie niezastosowaniu odpowiedniego przepisu w sytuacji, gdy jego zastosowanie jest obligatoryjne (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 26.06.1996r., II KKN 9/96, Wokanda 1996/11/115, 14.11.1997r., V KKN 4/97, OSNKW 1998/3-4/17, 20.05.1998r., III KKN 249/98, Prok. i Pr. 1998/10/16). Taka sytuacja – z przyczyn omówionych wyżej – w rozpoznawanej sprawie nie wystąpił, przeto zarzut skarżącego nie może być uznany za skuteczny. Prawdłowo zatem sąd meriti ustalił winę oskarżonego Ł. S. w zakresie przypisanych mu czynów. Poczynione przez sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne, jak i dokonana subsumpcja prawna także pod kątem przyjętej kwalifikacji prawnej przypisanych czynów, sąd apelacyjny uznał w pełni za zasadne. W konsekwencji wnioski apelacji obrońcy oskarżonego w postulowanym przez niego kierunku, uznać należało za całkowicie nietrafne.

Zarzut z pkt. 3 apelacji obrońcy – zarzut rażącej niewspółmierności kary poprzez wymierzenie rażąco surowej kary grzywny oraz zarzut z pkt. II apelacji prokuratora – zarzut rażącej niewspółmierności kary poprzez orzeczenie rażąco niewspółmiernie łagodnych kar jednostkowych, jak i kary łącznej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania:

Zarówno apelacja prokuratora w tej części, jak i zarzut obrońcy oskarżonego sformułowany w pkt.

3 uznać należy za nietrafne, a apelacje w tej części za niezasadne. Problematyce wymiaru kary sąd pierwszej instancji – co zdarza się niezwykle rzadko a co przecież jest prawie zawsze dla oskarżonego kwestią o charakterze podstawowym – poświęcił znaczną część uzasadnienia, omawiając na s. 43 – 47 wszystkie okoliczności mające wpływ na jej wymiar, bacząc by jej dolegliwość nie przekroczyła stopnia winy, kształtując prawidłowo wymierzone kary jednostkowe pozbawienia wolności, jak i karę łączną, a także karę grzywny, biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności wpływające na jej wymiar określone w art. 53 § 1 i 2 oraz art. 85a k.k. Także i w tej części poczynione ustalenia i dokonane na ich podstawie rozważania, a to z uwagi na ich szczegółowość i zasadność, sąd apelacyjny przyjmuje jako własne, nie znajdując żadnych podstaw do uwzględnienia wniosków skarżących. Zarówno zarzuty sformułowane przez prokuratora, jak i obrońcę oskarżonego, poza polemiką w kwestii wymiaru kary, nie dostarczyły argumentów, które w sposób skuteczny prowadziłyby do konieczności reformowania wyroku w postulowanym przez skarżących kierunkach.

Zarzut z pkt. 1 apelacji obrońcy oskarżonego K. O. – w zakresie braku skargi uprawnionego oskarżyciela:

Nietrafny okazał się zarzut zawarty w pkt 1 – braku skargi uprawnionego oskarżyciela w zakresie czynu określonego w pkt. III wyroku. Wg autora apelacji ... skoro akt oskarżenia nie obejmował w zakresie opisu czynu przyjęcia próbki substancji psychotropowej w postaci

amfetaminy wypełniający także znamiona występku z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, który to przepis penalizuje posiadanie substancji psychotropowej wbrew przepisom ustawy, nie sposób uznać, że czyn ten był objęty aktem oskarżenia, choćby w formie czynu współukaranego wskazanego w opisie czynu ... (z uzasadnienia apelacji s. 6). Przypomnieć wypada, że sąd pierwszej instancji w pkt III wyroku ... w ramach czynu zarzucanego K. O. w pkt I (pkt III aktu oskarżenia) uznał za winnego jedynie tego, że w nieustalonym dniu nie wcześniej niż 6 lipca 2009 roku i nie później niż 31 sierpnia 2009 roku w N., wbrew przepisom ustawy, posiadał substancję psychotropową w postaci amfetaminy w nieustalonej ilości, stanowiącej jednak co najmniej dawkę wystarczającą do jednorazowego odurzenia się jednej dorosłej osoby.... W uzasadnieniu wyroku zaś sąd ten na s. 14 – 15 dokonał prawidłowych ustaleń odnoszących się do genezy zachowań K. O. od momentu zwolnienia z zakładu karnego w dniu 6 lipca 2009 roku, kiedy to odebrał go swoim samochodem J. B. z innym ustalonym mężczyzną, aż do momentu przekazania oskarżonemu próbki amfetaminy, stanowiącej początek planowanej w przyszłości realizacji większej transakcji przekazania 1 kg amfetaminy w celu przewiezienia na terytorium Norwegii. Przyjęcie próbki amfetaminy, jak trafnie przyjął sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w dokonanej subsumpcji prawnej na s. 41, stanowiło jedynie czynność przygotowawczą w stosunku do zasadniczego, opisanego w akcie oskarżenia przestępstwa. W relacji

do zarzucanego oskarżonemu czynu z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku była to czynność współukarana. Zmiana ustaleń faktycznych dokonana przez sąd meriti obligowała ten sąd, by powrócić do samodzielnej oceny tej transakcji. Pamiętać wszak należy, że przyjęcie jednej próbki było elementem tego samego zdarzenia historycznego, tego samego zdarzenia faktycznego, które stało się przedmiotem zarzutu stawianego w pkt. III aktu oskarżenia. W konsekwencji nie oznacza to, że w sprawie brak jest skargi uprawnionego oskarżyciela w zakresie czynu przypisanego w pkt. III wyroku.

Zarzut z pkt. 2 apelacji obrońcy oskarżonego K. O. – błędu w ustaleniach faktycznych:

Nietrafny jest także zarzut opisany w pkt 2 apelacji błędu w ustaleniach faktycznych przez przyjęcie, że Ł. O. w miejscu i czasie tam ustalonym posiadał amfetaminę w nieustalonej ilości mimo nieustalenia osoby, która te środki psychotropowe miała dostarczyć.... Z prawidłowo poczynionych ustaleń przez sąd pierwszej instancji wynika bowiem, że Ł. O. w okresie i miejscu wskazanym w pkt III wyroku przyjął próbkę amfetaminy, co w świetle zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego odpowiadać musiało co najmniej średniej działce tego typu narkotyku funkcjonującego w obrocie, a więc stanowić co najmniej dawkę wystarczającą do jednorazowego odurzenia się jednej dorosłej osoby. Co się tyczy braku ustalenia personaliów osoby dostarczającej próbkę narkotyku, to nie ma racji skarżący, iż

obowiązkiem sądu meriti było ustalenie personaliów tej osoby. Przepis art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii penalizuje sam fakt posiadania substancji psychotropowej wbrew przepisom ustawy. Oznacza to, że sąd nie ma obowiązku ustalenia – jak chciałby obrońca tego oskarżonego - osoby, od której środek ten został nabyty lub od której pochodził.

Zarzut z pkt. 3 apelacji obrońcy – zarzut rażącej niewspółmierności kary poprzez wymierzenie rażąco surowej kary pozbawienia wolności oraz zarzut z pkt. I apelacji prokuratora – zarzut rażącej niewspółmierności kary poprzez orzeczenie rażąco niewspółmiernie łagodnej kary za czyn z pkt. II a/o i kary łącznej:

Odnosnie apelacji prokuratora w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść K. O. w zakresie czynu z pkt. II aktu oskarżenia oraz kary łącznej pozbawienia wolności oraz zarzutu obrońcy tego oskarżonego zawartego w pkt 3 na korzyść dotyczącego wymierzenia rażąco surowej kary pozbawienia wolności temu oskarżonemu. Także i w tej części zarzuty i wnioski obu apelacji są niezasadne.

Ponownie w tej kwestii wypada odwołać się do rozważań sądu pierwszej instancji zaprezentowanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na s. 47 – 49, w których przytoczył najważniejsze okoliczności obciążające nie tracą z pola widzenia także kilku okoliczności łagodzących mający wpływ na jej wymiar oraz

	okoliczności wpływających na wymiar kary łącznej pozbawienia wolności (zob.s.48). Zasada indywidualizacji karania uzasadnia odparcie zarzutu zawartego w pkt. 2 sformułowanego na s. 3 apelacji, dotyczącego – zdaniem skarżącego - wewnętrznej niesprawiedliwości wyroku. Z kolei przewaga okoliczności obciążających prawidłowo wyeksponowanych w uzasadnieniu wyroku na. S. 47 nie uzasadnia reformowania wyroku na niekorzyść tego oskarżonego w postulowanym przez prokuratora kierunku. Konkludując, przy kształtowaniu oskarżonemu kary jednostkowej pozbawienia wolności, jak i kary łącznej sąd pierwszej instancji wziął pod uwagę i należyście rozważył zarówno okoliczności obciążające, łagodzące, jak i osobowość sprawcy oraz okoliczności popełnienia przestępstwa prawidłowo bacząc, by dolegliwość kar jednostkowych nie przekraczała stopnia winy; Sąd meriti uwzględnił wysoki stopień społecznej szkodliwości popełnionych przestępstw oraz wziął pod uwagę w wystarczającym stopniu cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Omówiono wyżej.		
Wniosek		

W apelacji prokuratora – o zmianę wyroku: • w zakresie czynu z pkt. II a/o przypisanego K. O. i wymierzenie mu kary 2 lat pozbawienia wolności; • w zakresie kary łącznej orzeczonej wobec K. O. – poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności; • w zakresie czynu z pkt. I a/o przypisanego Ł. S. i wymierzenie mu kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności; • w zakresie czynu z pkt. II a/o przypisanego Ł. S. – poprzez wymierzenie kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności; • w zakresie kary łącznej orzeczonej wobec Ł. S. – poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łącznej 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.	# zasadny #częściowo zasadny # niezasadny # zasadny #częściowo zasadny # niezasadny # zasadny #częściowo zasadny # niezasadny # zasadny #częściowo zasadny # niezasadny # zasadny #częściowo zasadny # niezasadny # zasadny #częściowo zasadny	
W apelacji obrońcy oskarżonego Ł. S.: • zmianę wyroku poprzez uniewinnienie Ł. S. od popełnienia zarzuconych mu czynów; • z ostrożności: o zmianę orzeczonej kary grzywny na znacznie niższą w zakresie ilości stawek dziennych oraz wysokości stawki dziennej; • ewentualnie: o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi meriti do ponownego rozpoznania.	# niezasadny # zasadny #częściowo zasadny # niezasadny # zasadny #częściowo zasadny # niezasadny # zasadny #częściowo zasadny # niezasadne	

W apelacji obrońcy oskarżonego K. O.: • zmianę poprzez uniewinnienie oskarżonego w zakresie czynu wskazanego w pkt. III aktu oskarżenia, uchylenie orzeczenia o karze łącznej i złagodzenie orzeczonej kary za czyn z pkt. IV a/o i orzeczenie kary nieizolacyjnej.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wskazano przy omówieniu zarzutów apelacji.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
<u>W całości.</u>		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Wskazano przy omówieniu zarzutów apelacji.		
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>		

1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</u>	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	

2.1.	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
3.1.	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	----- # art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	

<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	-----	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	<i>Wynagrodzenie należne występującemu w sprawie obrońcy z urzędu oskarżonego K. O. zasądzono stosownie do § 14 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. (Dz.U. Nr 97, poz. 887 z 2003r.).</i> Sąd Apelacyjny zwolnił obu oskarżonych od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa, uznając – na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. - że ich uiszczenie byłoby dla obu oskarżonych zbyt uciążliwe a to ze względu na brak majątku i wysokość dochodów.

7. PODPIS
<i>Jerzy Leder</i>   <i>Katarzyna Capałowska Ewa Jethon</i>

<u>Granice zaskarżenia</u>	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Kara

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary – co do obu oskarżonych		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<i>1.4. Wnioski</i>		
#	Uchylenie	# zmiana

<i>1.3. Granice zaskarżenia</i>		
Kolejny numer załącznika	2.	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego Ł. S.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina, kara	

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	Uchylenie	# zmiana

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>		
Kolejny numer załącznika	3.	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego K. O.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina, kara	
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości – co do czynu z pkt. III wyroku		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary – w zakresie czynu z pkt. IV wyroku i kary łącznej		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	Uchylenie	# zmiana